

การผจญภัยครั้งใหม่ของวีรบุรุษผู้กล้า

 NANMEEBOOKS

สกันดาร์

กับ
นักขี่ยูนิคอร์นเทือก

The background of the cover is a vibrant blue and white illustration. It depicts a young man with dark hair, wearing a white tunic and a red sash, riding a dark-colored unicorn. The unicorn is galloping through a swirling, turbulent sea of water. The rider is looking back over his shoulder with a determined expression. A bright, glowing light emanates from the unicorn's horn, illuminating the scene. The overall style is dynamic and fantastical, typical of children's book covers.

A.F. STEADMAN

เขียน

อลิซ แปลา

สกันดาร์
กับ
นักชู้มนิคอร์นเทือน

นวนิยายโดย A.F. STEADMAN

สกันดาร์กับจอมโจรขโมยยูนิคอร์น

สกันดาร์กับนักขี่ยูนิคอร์นเถื่อน

สกันดาร์

กับ

นักขีปนาคอร์นเทือน

A.F. STEADMAN

เขียน

อลิซ แป

 NANMEEBOOKS

Skandar and the Phantom Rider

สกันดาร์กับนักขี่ภูนิคอร์นเถื่อน

A.F. Steadman เขียน

อลิส แพล

อาจารย์ สุทธิโรจน์ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2566

ราคา 395 บาท

Text copyright © De Ore Leonis 2023

Illustrations copyright © Two Dots 2023

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A Paramount Company

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical,
including photocopying, recording or by any information storage
and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2566: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

สเตดแมน, เอ.เอฟ.

สกันดาร์กับนักขี่ภูนิคอร์นเถื่อน = Skandar and the Phantom Rider.-- กรุงเทพฯ :

: นานมีบุ๊คส์, 2566.

400 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. อลิส, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-616-04-6044-1

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภาวรัตน์ ภูไทรรัตน์ •
บรรณาธิการบริหาร ปิยะนัฐ ลักษมีพงศ์ • บรรณาธิการเล่ม สุวัทน์ ใจคง ดลภาวรรณ บุญทศ • พิสูจน์อักษร นันทรัตน์ ทริการบัญชา
จิณณ์พัชฌาณ ไชยยะโณ • ออกแบบปก ชีววัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก สุปราณี อกภัยแสน • ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคืองผิวหนัง ช่วยถนอมสายตา

และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น

โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำแนะนำนักพิมพ์

ถ้าความฝันที่ไม่มีวันเป็นจริงมาเคาะประตูหน้าบ้านถึงห้าครั้ง คุณจะเลือกเปิดประตูต้อนรับหรือจะเลือกชมตาให้หลับแล้วลืม ๆ มันไป

แต่ถ้าเลือกเปิดประตูออกไป อาจจะมีภัยอันตรายใหญ่หลวงรออยู่ก็ได้นะ

ในเวลาเที่ยงคืนก่อนถึงวันคริสต์มาสเนน เคนนา สมิทก็ต้องตัดสินใจเหมือนกัน เธอต้องเลือกระหว่างเปิดประตูกับยอมละทิ้งความฝันที่จะได้มียูนิคอร์นเป็นของตัวเองอีกครั้ง ซึ่งเป็นการตัดสินใจที่ไม่ง่ายเลย

แล้วคุณล่ะ

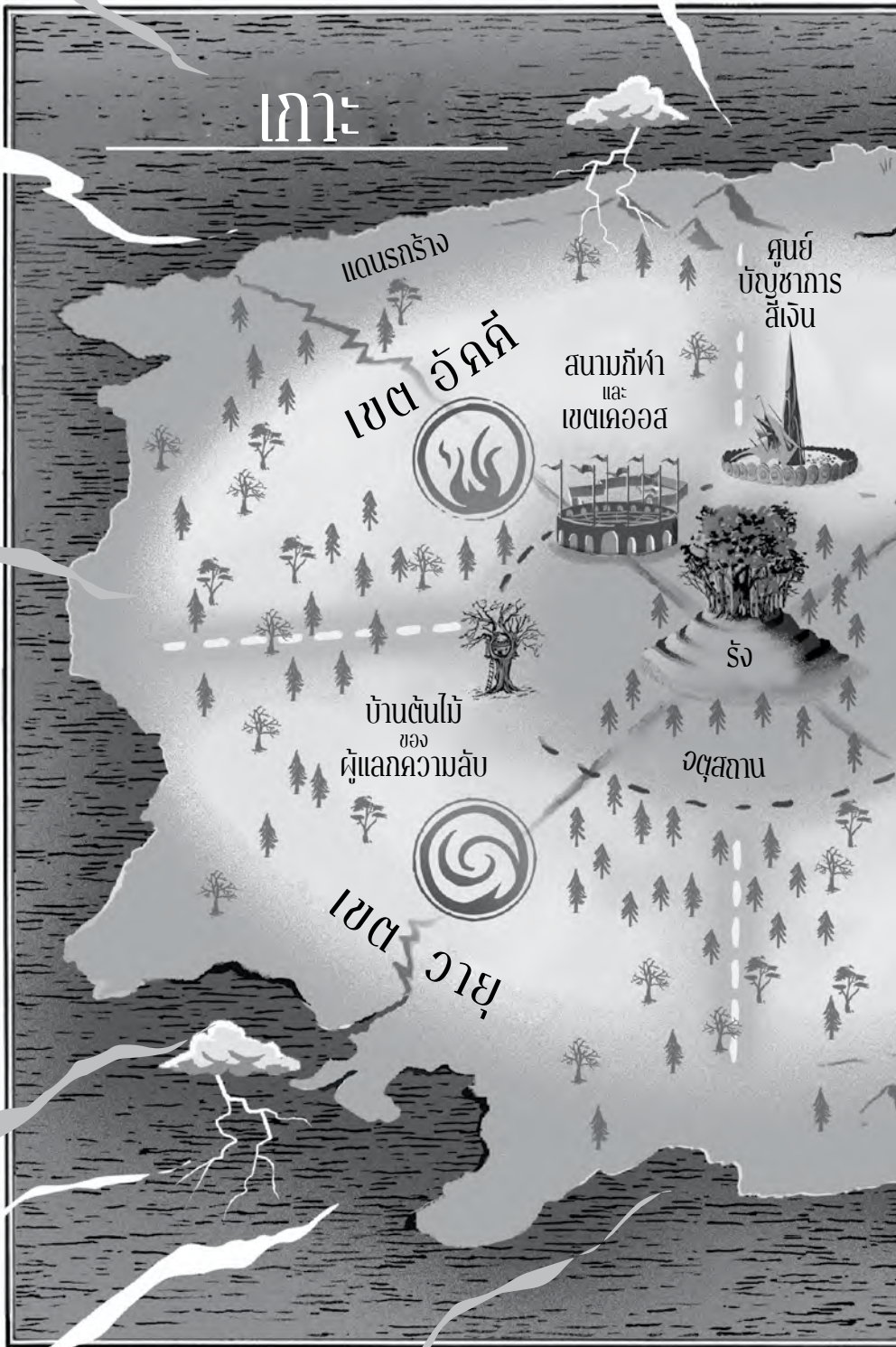
เพื่อให้ฝันเป็นจริง คุณพร้อมต่อสู้กับหิม่อำนาจปริศนาไหม เตรียมใจสำหรับการสูญเสียไว้หรือยัง และเมื่อถึงเวลาที่ต้องเลือก ขอให้อย่าลืมว่าทุกการตัดสินใจมาพร้อมกับความรับผิดชอบเสมอ

ท้ายที่สุดแล้วคุณจะยอมเสี่ยงอันตรายเพื่อแลกกับการเข้าใกล้ความฝันไปอีกหนึ่งก้าวหรือเปล่า

ร่วมตัดสินใจไปพร้อม ๆ กับเคนนา และเอาใจช่วยสกันดาร์กับพวกพ้องได้ในสกันดาร์กับนักขี่ยูนิคอร์นเถื่อน ถ้าคุณพร้อมแล้ว ก็กระโดดขึ้นหลังยูนิคอร์นแล้วมาเริ่มกันเลย

นนานมีบุ๊คส์

เกาะ

แต่ โปปา
คนที่สอนฉันว่า เราเปลี่ยนเรือได้เสมอ

สารบัญ

บทนำ	
เคนนา เสียงเคาะประตู	13
บทที่หนึ่ง: ปิกนิกนongเลือด	18
บทที่สอง: ปัญหาลำนำแห่งสัจจะ	26
บทที่สาม: พิธีสวมอาน	46
เคนนา เด็กหญิงผู้มีความลับ	63
บทที่สี่: แหกไม่ได้รับเชิญ	68
บทที่ห้า: เนินดอกไม้ป่า	83
บทที่หก: สมาคมเพเรกริน	107
บทที่เจ็ด: ผู้ซ่อมแซม	128
เคนนา สีเงินบนทะเล	147
บทที่แปด: แชนทอร์สออฟเคออส	151
บทที่เก้า: ศูนย์บัญชาการสีเงิน	174
บทที่สิบ: การประลองในความมืด	196
บทที่สิบเอ็ด: นักล่ายูนิคอร์น	213
เคนนา ชายผู้มีดวงตาเพลิง	234
บทที่สิบสอง: ถูกกล่าวหา	239
บทที่สิบสาม: เทศกาลวารี	253
บทที่สิบสี่: ผู้แลกความลับ	263
เคนนา ดาวพายุ	277
บทที่สิบห้า: การแข่งขัน	281
บทที่สิบหก: เรื่องราวของสองพี่น้อง	302
บทที่สิบเจ็ด: บทเพลงใหม่	319
เคนนา วันคริสต์มาส	334
บทที่สิบแปด: ขาดไปหนึ่ง	337
บทที่สิบเก้า: นักขี่ปีศาจ	351
เคนนา เสียงร้องในความมืด	365
บทที่ยี่สิบ: ร่วมกันใหม่	368
บทที่ยี่สิบเอ็ด: จุดเริ่มต้น	390
บทส่งท้าย	395
คำขอบคุณ	397

บทนำ

ในคืนไร้จันทร์ ยูนิคอร์นสองตัวเดินตัดผ่านทุ่งราบที่เต็มไปด้วยร่องรอยการสู้รบ

ยูนิคอร์นตัวแรกควบตัดแดนรกร้างด้วยแรงกระตุ้นจากนักขี่สวมหน้ากาก ยูนิคอร์นตัวที่สองเดินไปพร้อมเพรียงกับจังหวะหัวใจอันผูกพันของผู้ขี่มัน เชื่องช้า สม่่าเสมอ จังหวะของหัวใจที่คุ้นเคยกับความโกลาหล

ผู้ขี่สวมหน้ากากไปถึงจุดนัดพบเป็นคนแรก เปลวไฟในดวงตาของเขาเป็นแสงสว่างเดียวท่ามกลางความมืดมิดไร้ที่สิ้นสุด เขาเฝ้ามองผู้ถือทอเข้ามาใกล้ เสียงกึกก่ำเท้าเฝ้าเฝ้าของยูนิคอร์นย่ำลงบนฝุ่นดินดัง ตุบ ตุบ รวากับเสียงกลองงานศพ

ตาของผู้ขี่ไหววาบด้วยความกลัวเมื่อเจ้าสัตว์ร่วมตะของผู้ถือทอวนรอบเขา เขากลัวเธอเสมอ แต่นั่นทำให้เขารู้สึกมีชีวิต

ผู้ถือทอสัมผัสได้ว่าเธอค่อยๆ ผังความหวาดกลัวในตัวเขา ผู้คนจะเกรงกลัวเธอเสมอ แต่เธอไม่รู้สึกละเลย

"ได้เวลาเริ่มแล้ว"

เสียงของผู้ถือทอฟังไม่เหมือนมนุษย์เท่าไรนัก ถ้อยคำเสื่อมสลายเช่นเดียวกับ

ปีกยูนิคอร์นของเธอ

สายลับผู้มีดวงตาเพลิงเอียงศีรษะและชี้กลับไปทางจุดสถาน

ผู้ชักทอเฝ้ามองเขาจากไป สายลมเป็นระลอกพัดต้องผ้าคลุมสีดำของเธอ เธอไม่ได้นึกถึงความพ่ายแพ้ที่ทนทุกข์มาหรือลูกชายที่ทรยศเธอ เธอนึกถึงแต่อนาคต

เพราะหากไม่สามารถชนะเกมนี้ได้ เธอก็จะเปลี่ยนมัน

เคนนา

เสียงเคาะประตู

ในวันก่อนถึงวันคริสมาสต์ เคนนา สมิทนั่งอยู่ที่ชายหาด มองพระอาทิตย์จ่มลงสู่ทะเล เมื่อแสงสว่างที่มารัดกะพริบติดขึ้นเบื้องหลัง เธอหยิบจดหมายจากสกันดาร์ออกจากกระเป๋า จ้องมองซองจดหมายและเก็บมันอีกครั้งโดยไม่เปิด เธอได้รับจดหมายนี้มาสัปดาห์แล้ว เธออยากอ่านมัน อยากอ่านจริงๆ เธอคิดถึงน้องชายมากจนบางครั้งขณะที่กำลังหลับ เธอก็จะสะดุ้งใจเพื่อกระซิบกับเขาในความมืด กระซิบบางอย่างที่โง่เขลา บางอย่างที่น่ากลัว บางอย่างที่เป็นความลับ แล้วเธอก็จะนึกขึ้นได้ว่าเตียงของเขาวางเปล่า วางเปล่ามาเกือบหนึ่งปีแล้ว เขาอนอนอยู่ในบ้านต้นไม้ที่เกาะต่างหาก และในช่วงกลางวันเขาก็เรียนเวทมนตร์ธาตุกับยูนิคอร์นของเขาเอง

นี่คือปัญหาของจดหมายพวกนี้ พวกมันย้ำเตือนเคนนาว่าเธอจะไม่มีวันมียูนิคอร์น เมื่อสองปีก่อน เธอสอบตกวิชาฟิสิกส์ซึ่งเป็นสิ่งชี้ชะตาว่าเธอถูกไล่ออกได้เป็นนักขี่หรือไม่ นั่นหมายความว่าเธอจะไม่มีวันได้ผูกพันธนาคารกับยูนิคอร์น และจะไม่มีวันได้ไปอยู่ที่เกาะ และตั้งแต่ที่เคนนาไปเยี่ยมสกันดาร์เมื่อสองสามสัปดาห์ก่อนและพบยูนิคอร์นของเขาที่ชื่อสกาวันเดอร์ลัสลัก เธอก็รู้สึกว่

อ่านจดหมายจากน้องชายได้ยากยิ่งขึ้นอีก

เธอเลิกนึกถึงลักษณะที่สกันดาร์กับสกวาร์นเดรลเคลื่อนไหวราวภาพสะท้อนของกันและกันไม่ได้ รวากับว่าทั้งคู่ถูกสลักจากวิญญาณดวงเดียวกัน กล้ามเนื้อคอของยูนิคอร์นสีดำนั่นสั่นระริก ประกายไฟปลิวออกจากปากของมันราวละอองของสะเก็ดดาว ความรักอันร้อนแรงในดวงตาของสกันดาร์เมื่อเขามองสกวาร์นเดรล พันธนาการที่ลึกซึ้งกว่าพี่น้อง พันธนาการที่สร้างเวทมนตร์ได้

เคนนาบัดทรายออกจากเท้าแล้วสวมรองเท้านักเรียน พวกเพื่อนๆ ของเธออยู่ที่นั่นก่อนหน้านี้ เพื่อนใหม่ๆ ที่ไม่ใส่ใจเรื่องยูนิคอร์น เมื่อเธอกลับจากไปดูการทดสอบของสกันดาร์ เธอก็เขียนที่ทุกคนถามเรื่องเกาเจงต้องประกาศอย่างเกรี้ยวกราดว่ามันก็คือแผ่นดินใหญ่เวอร์ชันเลวร้ายกว่านั้นแหละ และยูนิคอร์นก็เป็นแค่ม้าหน้าตาน่ากลัวที่มีปีกอับลัษณ์ คนส่วนใหญ่ไม่ชอบได้ยินอย่างนั้น แต่ฝูงชนที่ต่อต้านยูนิคอร์นปฏิบัติต่อเธอราวกับราชินี

ในช่วงเวลาพักพวกเขาจะมาห้อมล้อมเคนนาและหัวเราะขณะเธอเล่าให้ฟังว่านักชู้ถูกบังคับให้สวมแจ็กเก็ตเกาโทรมๆ และอยู่บนต้นไม้ และเคนนาจะรู้สึกถึงความหวังริบหรี่ว่าไม่ว่าอย่างไรเธอก็อาจเข้ากับแผ่นดินใหญ่นี้ได้ เธอจะทำได้ เธอทำกระทั่งปฏิเสธไม่ดูการแข่งชิงถ้วยเคออสปีนี้กับพ่อ แสร้งทำเป็นไม่เห็นความเจ็บปวดบนใบหน้าเขาเมื่อเธอทิ้งเขาไว้ตรงที่วิหิงดูการแข่งชุนยูนิคอร์นที่มีชื่อเสียงระดับโลกนั้นตามลำพัง เคนนาห้ามตัวเองไม่ให้คิดว่าแม่จะผิดหวังในตัวเธอขนาดไหน แล้วเดินเตร่ไปในใจกลางเมืองร้างกับเพื่อนใหม่

วันนั้นเคนนาพลัดชมเนินา คาซามาหลายมาเป็นผู้บัญชาการแห่งเคออสคนใหม่ เป็นชาวแผ่นดินใหญ่คนแรกในประวัติศาสตร์ที่ชนะถ้วยเคออส เธอทำราวกับว่าไม่ทุกข์ร้อน แต่เมื่ออยู่ในห้องนอนคนเดียวเธอก็ดูคลิปปินานากับยูนิคอร์นชื่อโลต์นิงส์มีสเทกขณะกำลังผ่านซุ้มประตูโค้งเข้าเส้นชัยเป็นร้อยๆ คลิป และตระหนักว่าเธอไม่ได้เข้ากับเพื่อนใหม่ได้จริงๆ เธอเพียงแค่แสร้งทำ

เมื่อกลับถึงบ้าน เคนนาจัมพรหัสผ่านประตูหลักของตึกสูงชันเซตไฮดรัส

และนี่ถึงบ้านบนต้นไม้ที่เธอเลื้อยเห็นบนเกาะ เธออดหวังไม่ได้ว่าเธอได้อยู่กับ สกัณตาร์และเพื่อน ๆ ของเขาที่รังและมียูนิคอร์นเหมือนสกาวันเดอร์ลัสต์ล็กอยู่ใน โรงม้าข้างล่าง แม้จะผ่านไปแล้วสองปีเต็ม ๆ ความจริงก็คือเคนนายังอยากมี ยูนิคอร์นมากกว่าอะไรอื่นในโลก

"เคนนาหรือ"

"หวัตตี้คะ พ่อ" เธอร้องตอบขณะเข้าไปในห้องเช่าเลขที่ 207

เขาแต่งตัวสำหรับไปทำงานกะกลางคืนที่ปั๊มน้ำมันแล้ว เธอโผล่อก บางวัน เธอต้องเกลี้ยกล่อมพ่อให้ไปทำงาน บางวันก็ไม่ต้องหว่านล้อมเลย แต่วันนี้เป็น วันที่ง่ายกว่าวันอื่น ๆ วันแบบที่เคนนาบรรยายในจดหมายถึงสกัณตาร์ ไม่ใช่วันยาก ๆ ที่เธอเก็บงำไว้กับตัวเอง

พวกเขาก้าวหลบกันและกันในโถงทางเดิน เป็นการเดินรำอันคุ้นเคย เธอ แขนงเสื้อแจ็กเกตบนตะขอสองข้างหลังศีรษะเขา ขณะที่เขาหย่อนกุญแจลงในกระเป๋าสีเสื้อสีดำหน้า

"ลูกดูจุดจดหมายหรือยัง" พ่อถาม

ที่เขาถามจริง ๆ ก็คือมีจดหมายจากสกัณตาร์หรือไม่

"ดูแล้วคะ ไม่มี" เคนนาโกหก

"อ้อ งั้นพ่อว่าก็คงอีกไม่นานหรอก" พ่อจูบกระหม่อมเธอ "ราตรีสวัสดิ์จะ ลูกรัก เจอกันตอนเช้านะ"

จดหมายของสกัณตาร์ร้อนผ่าวอยู่ในกระเป๋าสีเสื้อเมื่อเธอล่าถอยเข้าห้องนอน เคนนาเชื่อว่าควรเอาจดหมายให้พ่ออ่านด้วย แต่เธอไม่อาจทำได้ ไม่ใช่คืนนี้ วันนี้ เป็นวันก่อนคริสต์มาส เด็กอายุสิบสามปีทั่วประเทศสอบวิชาฟิสิกส์กันแล้ว ทุกคน ล้วนหวังจะได้ยินเสียงเคาะประตูห้าครั้งตอนเที่ยงคืน ถูกเรียกตัวให้ไปเป็นนักชี ยูนิคอร์น เคนนาแน่ใจว่าถ้าเธอบอกพ่อเรื่องจดหมายนั้น พ่อจะเอาแต่อยากคุย เรื่องสกัณตาร์ถูกเรียกไปที่เกาะในช่วงนี้เมื่อปีที่แล้ว

ที่จริงแล้วทั้งหมดที่พ่ออยากคุยก็มีแต่เรื่องสกัณตาร์กับสกาวันเดอร์ลัสต์ล็ก

มันทำให้เคนนาารู้สึกราวกับว่าอะไรก็ตามที่เธอทำ ทั้งสอบวิชาคณิตศาสตร์ได้คะแนนดี มีเพื่อนใหม่ ร้องไห้จนหลับไป ไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึงเลย ทว่าเธอก็ต้องยอมรับว่าเธอชอบเห็นพ่อมีความสุข ในช่วงวัยเด็กส่วนใหญ่ของเธอพ่อแทบไม่ยิ้มเลย เคนนาจึงติดอยู่ระหว่างความรู้สึกของเธอเองกับความรู้สึกของพ่อ

ทว่าเธอยังปิดบังอะไรอย่างอื่นจากพ่อด้วยนอกเหนือไปจากที่เธอไม่มีความสุข เคนนาเชื่อว่าการเดินทางอันไม่ปกติของสกันดาร์ไปยังเกาะมีอะไรมากกว่าที่เขายอมบอก เธออ่านหนังสือทุกเล่มในห้องสมุด ทุกเว็บไซต์ ทุกหัวข้ออภิปรายอย่างละเอียดเพื่อหาหลักฐานที่ว่ามีเด็กบางคนมีพรสวรรค์จนไม่ต้องสอบวิชาฟิสิกส์

ไม่มีเลย เด็กทุกคนที่อายุครบสิบสามปีก่อนวันคริสต์มาสนั้นในฤดูร้อนปีนั้นต้องเข้าสอบวิชาฟิสิกส์ มันมีอยู่ในสนธิสัญญา มันเป็นกฎหมาย แต่เห็นได้ว่ากฎนั้นไม่ได้ใช้กับสกันดาร์ เคนนาอับอายกับความคิดใจร้ายเต็มหัวเธอ ความคิดที่ว่าเธอทั้งแข็งแรงกว่า เร็วกว่า ฉลาดกว่าเสมอมา เธอช่วยเลี้ยงสกันดาร์มา เธอจะรู้ถ้าเขาพิเศษ และถึงเธอจะรักเขามาก เขาก็ไม่ได้พิเศษ เขาต้องการเธอเสมอ และนั่นต้องหมายความว่าสกันดาร์เก็บซ่อนอะไรบางอย่างอยู่

ดีอยู่แล้ว เคนนาขยับตัวยุกยิกอยู่ใต้ผ้าคลุม วางจดหมายจากสกันดาร์ลงบนโต๊ะหัวเตียงอย่างระมัดระวัง เธอจะอ่านมันพรุ่งนี้ บางที เธอจ้องมองเพดาน บังคับตัวเองไม่ให้รอเวลาเที่ยงคืน เที่ยงคืนนี่จะเป็นครั้งที่สามแล้วที่เธอถูกทิ้งไว้โดยปราศจากเสียงเคาะประตูและการถูกเรียกตัวไปที่เกาะ เธอพยายามไม่จินตนาการถึงนิคอร์นของเธอเอง แบบที่เธอทำในวันคริสต์มาสมาตลอดทั้งชีวิต สีของมัน ปีกของมัน ชาติพันธุ์มิตรของมัน

ก๊อก ก๊อก

เธอผุดนั่งหลังตรง พ่อลืมนกยูงแจหรือไฉนะ แต่ไม่หรอก เธอเห็นพ่อหย่อนนกยูงแจใส่กระเป๋าล้วนแล้ว

ก๊อก ก๊อก

เธอไม่ได้กำลังฝัน เธอตื่นอยู่แน่นอน

เคนนาต้องไปที่ประตูหน้า ลังเล เธอจะเปิดประตูถ้ามีเสียงเคาะอีกครั้ง
ไม่อย่างนั้นแล้วเธอจะทำตัวมีเหตุผล เธอจะกลับไปที่เตียง

ก็อก

เคนนาใจเต้นแรง เธอเหวี่ยงประตูห้องเช่าเลขที่ 207 เปิดออกแล้วพบว่า
เธอกำลังเผชิญหน้ากับชายผิวซีดสวมชุดสีดำทั้งตัว ดวงตาสีเขียวของชายผู้นี้ตัววัด
ไปทางซ้ายและขวาของตัวเธอ แล้วมาจับจ้องใบหน้าของเธออย่างชวนให้ใจผ่อ
โหนกแก้มของเขาดูเหมือนสันนํ้าอันตราายภายใต้แสงสว่างที่ทางเดิน สีเงินแปลกๆ
วาบออกจากลื่นเมื่อเขาเปิดปากพูด

"ดอเรียน แมนนิงครับ" เขายื่นมือผอมๆ ออกมา

เคนนาไม่จับมือนั้น

"ประธานโรงพักและหัวหน้าคณะสีเงิน" เขากะแอมให้ค่อยๆ อย่างสลักสำคัญ
แล้วย่นจมูกราวกับคาดหวังให้เธอพูดอะไรสักอย่าง นั่นทำให้เขาดูเหมือนหนูท้อ

"ค่ะ..." หัวใจเคนนาเต้นรัวเมื่อเขาเอ่ยถึงโรงพักใช่ แต่เธอคงเสี่ยงให้
ราบเรียบได้ขณะเห็นบวมสีน้ำตาลเส้นหนึ่งหลังใบหู "แล้วคุณมาทำอะไรที่นี่คะ"

"ฉันมาเพื่อทำข้อตกลงกับเธอ" เขาพูดอย่างวางมาด

เคนนาตั้งใจจะปิดประตู เห็นชัดว่าชายผู้นั้นเป็นพวกมีอะไรเพี้ยนๆ เกี่ยวกับ
ยูนิคอร์น เป็นแค่เหตุบังเอิญที่เขามาเคาะประตูในนาที่แรกของวันคริสต์มาสน์
ความผิดหวังครั้งนี้ถ่มทับอยู่บนความผิดหวังอื่นๆ ทั้งหมดที่เคนนาทุกข์ทนมา และ
มันทำให้หัวใจของเธอเต้นช้ำขึ้นอีกนิด

ทว่าประตูไม่ปิด ดอเรียน แมนนิงใช้หัวรองเท้าเงวับขัดไว้

"เธอไม่สนใจจะหายูนิคอร์นที่ถูกกลืนขืนมาเพื่อเธอให้พบหรือ เคนนา สมิท"

บทที่หนึ่ง

ปิกนิกนองเลือด

สกันดาร์ สมิทมองดูสกวาร์นเดอร์สส์ลักยูนิคอร์นสีดำของเขาเลี้ยวเลื้อยออกจากพัน วันนี้สวยามเหมาะจะออกไปปิกนิก ท้องฟ้าในเดือนสิงหาคมเป็นสีฟ้ากว่าเวทมนตร์วารีและความอบอุ่นจากดวงอาทิตย์กับความหนาวเย็นในฤดูใบไม้ร่วงไว้ให้เป็นเรื่องของอนาคต

"แซนดรีวิหายไปในไหนหมดนะ" มิตเชลล์ เฮนเดอร์สันถาม แวนดาสีน้ำตาลของเขาเลื่อนลงมาถึงกึ่งกลางจมูก เขานั่งคุกเข่า ขยับตัวคันตะกร้าสานอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

"ฉันกินไปนะสิ ก็เห็นๆ อยู่" บ็อบบี้ บรูนาวูดโดยไม่ใส่ใจที่จะลืมตา

"ควรจะมีให้ทุกคนนะ!" มิตเชลล์ร้อง "ฉันแบ่งเท่าๆ กันโดยเฉพาะเลยสำหรับเรา..."

บ็อบบี้ยืนตัวขึ้นบนข้อศอก "ฉันนึกว่านี่มาปิกนิก กินแซนดรีวิก็นี่เป็นสิ่งที่ควรทำแน่ๆ ไม่ใช่หรือไง"

"เฮ้ย มิตเชลล์!" โพล เซโคนิคลานบนผ้าห่มที่พวกเขาั่งอยู่ "เธอกินของฉันทันหนึ่งก็ได้นะ ฉันทียบออกจากถุงแล้ว" การทุ้มเสียงเป็นสิ่งที่โพลโปรดปราน

น้อยที่สุด จึงไม่น่าแปลกใจที่เธอเต็มใจสละแซนดวิชแลกกับความสงบสุข

"บ๊อบบี้ทำอันนี้หรือเปล่า" มิตเชลล์เล็มขอบแซนดวิชสามเหลี่ยมที่โพลให้
อย่างระวาง

โพลหัวเราะ "ไม่รู้สิ แต่ตอนนี้ฉันไม่รับคืนแล้วนะ! เอาให้เรดลิด้าเธอ
ไม่อยากกิน"

สกันดาร์นอนพึงสีข้างสการ์นเดรล ขนนกตรงปลายปีกยูนิคอร์นที่พับอยู่
นั้นก็คือเขา สกันดาร์รู้สึกผ่อนคลายที่สุดตั้งแต่มาถึงเกาะเมื่อกว่าหนึ่งปีมาแล้ว
และเขามีความสุข จะไม่มีความสุขได้อย่างไรละ ก็ในที่สุดสกันดาร์ก็เข้ากับที่นี่ได้
เขาผูกพันธนาคารกับยูนิคอร์น เขามีเพื่อน บ๊อบบี้ โพล และมิตเชลล์ ที่อยากไป
ปิกนิกกับเขา พวกเขาสี่คนเป็นกลุ่มจตุธาตุ ซึ่งหมายความว่าพวกเขายู่บ้าน
ต้นไม้ด้วยกันที่โรงเรียนฝึกนักขี่ซึ่งรู้จักกันในชื่อว่ารัง พวกเขามาร่วมผ่านการ
ทดสอบตอนสิ้นปีแรกมาได้ในฐานะตัวอ่อนและกำลังจะเริ่มเรียนในฐานะลูกอ่อน

หัวใจสกันดาร์เต้นเร็วขึ้นเมื่อนึกถึงวันทดสอบ สการ์นเดรลครางต่ำ
พยายามให้เขาอุ่นใจ หลังจากแข่งจบไม่ทันไร สกันดาร์กับเพื่อนๆ ก็เผชิญหน้า
กับศัตรูร้ายกาจ นั่นคือผู้ลักทอ และต่อสู้เพื่อขัดขวางกองทัพบูนิคอร์นเถื่อนของเธอ
ไม่ให้โจมตีแผ่นดินใหญ่

ตั้งแต่นั้นมาสกันดาร์ก็พยายามไม่นึกถึงผู้ลักทอ หรือการค้นพบอันน่า
สยดสยองที่ว่าเธอคือแม่ของเขา เขาพยายามไม่นึกย้อนถึงตอนที่เธอขี่ยูนิคอร์น
เถื่อนเนาเปื่อยมาทางเขากับสการ์นเดรล เขาพยายามไม่คิดด้วยว่าเขาไม่ได้บอก
เคนนาพี่สาวว่าแม่ของพวกเขายังมีชีวิตอยู่ เขาค้นกระบี่หาจดหมายที่เธอเพิ่ง
ส่งมาก่อนวันคริสมาสต์ เขาไม่ได้หยิบบนออกมา เพียงแต่ไล่นิ้วหัวแม่มือไปตาม
ขอบ รวากับว่าทำแบบนั้นแล้วจะช่วยพาเธอมาใกล้เขามากขึ้น และทำให้รู้สึกดีขึ้น
เกี่ยวกับสิ่งที่เขาปิดบังไม่ให้เธอรู้

"เชื่อไหมว่าอีกไม่กี่สัปดาห์ก็จะเริ่มฝึกแล้ว" โพลพูดด้วยความประหม่าขณะ
มองซิลเวอร์เบลตยูนิคอร์นของเธอต็มน้ำจากแม่น้ำข้างหน้าพวกเขาเพียงไม่กี่เมตร

"ฉันอยากให้เราเริ่มฝึกพรุ่งนี้เลย" บ็อบบี้พูด ขนนกจากการกลายพันธุ์ของเธอก็วิ่งไปตามแขนด้วยความตื่นเต้น

"เธอก็แค่อยากเริ่มใช้อาวุธธาตุขัดคนอื่นนะสิ" มิตเชลล์คราว

บ็อบบี้ยิ้มยิงฟันดูอันตรายนะ "แน่นอนอยู่แล้ว การประลองด้วยอาวุธเซียนนะ! อย่างที่ชาวแผ่นดินใหญ่ทั่วไป ฉันจะสนุกยิ่งกว่าเห็นที่งานสวนสนุกซะอีก"

สกันดาร์หัวเราะในลำคอกับสำนวนที่บ็อบบี้แต่งขึ้นเอง เธอขยิบตาให้เขา

"ฉันอยากอยู่ที่นี้มากกว่า" มิตเชลล์นอนลงแล้วหลับตา "มันง่ายกว่า"

สกันดาร์เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตอนที่มาถึงเกาะครั้งแรก สกันดาร์เชื่อว่ามีธาตุเพียงสี่ธาตุ อัคคี วารี ธรณี และวายุ แต่หลังจากที่สกันดาร์เผลอออกไปก็เห็นชัดว่าทั้งคู่เป็นพันธมิตรกับธาตุที่ห้าซึ่งผิดกฎหมาย ธาตุจิตวิญญาณ เหมือนกับผู้ลักทอ ด้วยความช่วยเหลือมากมายจากกลุ่มจิตธาตุของเขา สกันดาร์เสริมว่าเขาเป็นผู้ใช้วารีมาได้เกือบตลอดปีแรก ทว่าความจริงเปิดเผยออกมาในที่สุด และนอกเหนือไปจากเคนนาและพ่อ ตอนนี้ทุกคนรู้ว่าเขาเป็นพันธมิตรกับสิ่งที่เรียกว่า *ธาตุมรณะ* เสียงกระซิบกระซาบตามเขาไปทุกสะพานและทุกบันได อีกนานกว่ารังจะเชื่อใจผู้ใช้จิตวิญญาณ

"เราจะได้อ่านมาก่อนเริ่มฝึก" โพลบอก

สกันดาร์ถอนหายใจ "พวกเธอจะได้อ่านมั่ว ฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะมีช่างทำอานม้าคนไหนเลือกฉันหรือเปล่า"

"เธอพูดอย่างนั้นอยู่เรื่อย" โพลขมวดคิ้ว "แต่เจมีไม่ว่าอะไรที่เธอเป็นผู้ใช้จิตวิญญาณ ถ้าช่างตีเหล็กของเธอไม่ว่าอะไร แล้วทำไมช่างทำอานม้าจะว่าล่ะ"

"เจมีรู้จักฉัน มันไม่เหมือนกัน"

"และเขานิสัยดี" มิตเชลล์เสริม "เขาบอกว่าทรงผมฉันเจ๋ง" เส้นผมเพลิงของเขาลุกไหม้สว่างขึ้นราวกับไอ้อวดลักษณะกลายพันธุ์นั้น

"พูดถึงพิธีสวมอาน" ตอนนี้บ็อบบี้ลุกขึ้นนั่งตัวตรงแล้ว "ฉันได้ยินข่าวลือมาว่าร้านอานม้าเซโคนีไม่ได้เลือกนักชู้ทุกปี พวกเขามีชื่อเสียงมากจนเสนอ

อานม้าให้เฉพาะกับนักขี่ที่พวกเขาแน่ใจว่าจะได้ไปแข่งชิงถ้วยเคออสเท่านั้น" บ็อบบีตาเหม่อลอยด้วยความละห้อยหา "โพล เธอก็เป็นเซโคนี เธอต้องรู้อะไรบ้างแน่ๆใช่ไหม"

โพลส่ายหน้า เส้นผมสีเงินในผมทรงแอโพรของเธอต้องแสงอาทิตย์ "พ่อไม่ยอมบอกอะไรฉันเลย เขาบอกว่ามันจะไม่ยุติธรรม และฉันว่าเขาพูดถูก"

"ยุติธรรม เฮอะ เธอเป็นผู้ใช้ปฐวีจริงๆ" บ็อบบีบ่นจิมงำพลางลุกขึ้นไป บัดโคลนออกจากซาฮีเทาของฟัลคอน เจ้ายูนิคอร์นจึงมองลงมายังนักขี่ของมัน เพื่อให้แน่ใจว่าเธอบัดโคลนออกหมด "จะมีประโยชน์อะไรที่มีลูกสาวของช่างทำอานม้าเป็นเพื่อนถ้า她不ยอมเผยความลับอะไรบ้างเลย"

ไม่ใช่แค่บ็อบบีคนเดียวที่คอยเข้าชี้โพลเพื่อหาข้อมูลของช่างทำอานม้าตลอดสองสามสัปดาห์นี้ และเพราะว่าโพลไม่ชอบทำให้เพื่อนนักขี่ผิดหวัง เธอจึงหลบอยู่ในบ้านต้นไม้เพื่อเลี่ยงพวกเขา สกัन्दาร์โทซพวกลูกอ่อนที่สนอกสนใจไม่ได้ เพราะการได้ช่างทำอานม้าที่เก่งคือกุญแจสู่ความสำเร็จของนักขี่ ทุกคนจึงอยากรู้เหลือเกินว่าร้านอานม้าเซโคนีจะมาร่วมพิธีหรือไม่ โอลู เซโคนีเป็นช่างทำอานม้าที่เก่งที่สุดบนเกาะ และเขายังเป็นช่างทำอานม้าให้นินา คาสามา ผู้บัญชาการแห่งเคออสคนใหม่ด้วย สกัन्दาร์ยังไม่อยากเชื่อว่าชาวแผ่นดินใหญ่เช่นเดียวกับเขาจะชนะถ้วยเคออสหรือเชื่อว่าตอนนี้เธอเป็นผู้บัญชาการแล้ว เป็นบุคคลสำคัญที่สุดของทั้งเกาะ

สกาวน์เดรลลุกขึ้นยืน ใช้ปีกชนสกัन्दาร์อย่างขี้เล่น แล้วตามฟัลคอนไปสมทบกับเรดและเบลตที่ริมแม่น้ำ พวกมันเริ่มเล่นเกมที่ดูเหมือนเกมยูนิคอร์นตัวไหนจะฆ่าปลาได้มากที่สุด สกัन्दาร์ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่ายูนิคอร์นกินปลาหรือเปล่า แต่สกาวน์เดรลกับเรดใช้ฟันแหลมคมจับปลาขึ้นจากน้ำกันอย่างสนุกสนาน สกาวน์เดรลถึงกับใช้ปลายเขาสีดำแทงปลาตัวหนึ่งได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อผ่านไปหลายรอบ ฟัลคอนก็แอบทำให้แม่น้ำส่วนหนึ่งเป็นน้ำแข็งด้วยระเบิดธาตุ และกรามของทั้งเรดกับสกาวน์เดรลก็กระแทกเข้ากับน้ำแข็งอย่างจัง เบลตพินลมออกจุมูก

อย่างถือตัว ดูจะไม่เห็นด้วยกับความเขลาของพวกมัน และเฝ้ามองปลาแหวกว่ายอย่างปลอดภัยภายใต้ผิวน้ำราวกระจกด้วยสายตาแรงกล้า

สกันดาร์ดีใจที่พวกเขาเลือกมาปิกนิกที่เขตวารี ถึงแม้จะบินมาจากรังไม่ถึงสามสิบนาที ภูมิประเทศตรงนี้ก็แตกต่างไปโดยสิ้นเชิง แม่น้ำและลำน้ำสายย่อยต่างๆ ไหลราวเส้นเลือดสีน้ำเงินตัดผ่านที่ราบ ภูเขาเขียวชอุ่มขึ้นตามโค้งน้ำ ระหว่างทาง พวกเขabinเหนื่อหมุดต้นหลิวโน้มต่ำตรงที่ผู้อยู่อาศัยในเขตนี้สร้างบ้านต้นไม้ และสังเกตเห็นเรือหาปลาลั่นเอี้ยดอัดได้สะพานลอยข้ามคลองเบื้องล่างเป็นระยะ

ที่กลางเขตนี้มีมิตเซลล์ชี้ให้ดูตลาดน้ำอันโด่งดังซึ่งเหล่าพ่อค้าแม่ค้าจากทั่วทั้งเกาะมาตั้งแผงขายของบนน้ำ ลูกค้าบางรายทรงตัวบนใบบัวไม้เพื่อดูสินค้า ในขณะที่รายอื่นๆ ขนของที่ซื้อมาล่องตามกระแสน้ำ ตรงใกล้กับโค้งแม่น้ำน้ำเอ่อเข้าไปในทะเลสาบที่ชาวเกาะสามารถลงไปว่ายน้ำที่ใสมกระจาง และสัตว์ผู้กระหายได้แวะดื่มน้ำเมื่อพวกมันไม่ถูกพวกญนิคอร์นหิวโหยกินเป็นอาหารว่าง เขตนี้มีกระแทกคลื่นที่แตกต่างไป...

สกันดาร์ขย่อน

"นายกินแซนดวิชของบ๊อบบี้ไปหรือ" มิตเซลล์ถามอย่างเห็นใจ "ฉันบอกเธอแล้วว่าไม่มีใครชอบกินไส้แฮม ชีส กับมาร์ไมด์หรอก แต่เธอไม่เคยฟังใครทั้งนั้น อย่างว่าแต่..."

"นายได้กลิ่นนั้นหรือเปล่า" สกันดาร์ถามอย่างเร่งร้อน

พวกญนิคอร์นเริ่มร้องเสียงแหลมดังที่ริมน้ำ สกาวน์เดรลเคลื่อนตัวถอยกลับขึ้นฝั่งอย่างรวดเร็ว กระพือปีกสีดำด้วยความตื่นตระหนก ความกลัวของสกาวน์เดรลหมุนเป็นวงไปพร้อมกับความกลัวของสกันดาร์ตามพันธนาการ *ไม่ใช่ที่นี่นะ เขาคิด ไม่ใช่ที่นี่แน่นอน*

โพลจับแขนเขา "สการ์ มีอะไรหรือ"

ลมพัดแรงมาวูบหนึ่ง โพลเบิกตาโตด้วยความหวาดผวาลแล้วสกันดาร์ก็รู้ว่า

เขาไม่ได้จินตนาการถึงอันตรายนั้นไปเอง เธอก็ได้กลืนเช่นกัน กลืนเหม็นสาบของ
ผิวหนังเน่าเปื่อย บาดแผลกลัดหนอง กลืนความตาย และนี่เป็นกลืนของสิ่งมีชีวิต
เดียวเท่านั้น

"เราต้องออกไปจากที่นี่ ถ้ากลืนแรงขนาดนี้มันก็ต้องอยู่ใกล้ๆ!" สกัณดาร์
วิ่งเหยาะๆ ไปทางสกาวันเดอร์ ดั่งใจจะขี่มันบินจากไปก่อนที่อันตรายจะมาถึง

ที่ริมตลิ่ง คอของเจ้ายูนิคอร์นมีเหงื่อชุ่มโชก มันกำลังร้องเสียงแหลมใส่
อะไรบางอย่างในน้ำ ดวงตาเปลี่ยนกลับไปกลับมาจากสีดำเป็นสีแดงแล้วกลับเป็น
สีดำอีก สกัณดาร์ก็มองเช่นกัน คนอื่นๆ ขยับมายืนข้างเขา

เสียงเลือดไหลพล่านอื้ออึงในหูสกัณดาร์ เขาได้ยินเสียงโพลกรีดร้อง เสียง
มิตเซลล์สภ และเสียงบ๊อบบี้สุดหายใจแรงอยู่ไกลๆ

มียูนิคอร์นเถื่อนอยู่ในน้ำ

และมันตายแล้ว

ความคิดของสกัณดาร์ติดขัด มันไม่น่าเป็นเรื่องจริงไปได้

"ฉันไม่เข้าใจ" มิตเซลล์พูดเสียงแหบแห้ง ปกติแล้วเขาไม่ค่อยยอมรับอะไร
แบบนี้

เลือดอมตะของยูนิคอร์นเถื่อนไหลรินและหมุนวนปั่นป่วนในน้ำที่ไหลไป
ก่อนหินเรียบๆ และดันอ้อใกล้ๆ ถูกเคลือบไปด้วยเลือด เหล่าแมลงวันบินหึ่งรอบๆ
บาดแผลใหญ่ตรงหน้าอกลูนิคอร์นนั่น สกัณดาร์คิดว่าร่างนี้คงถูกกระแสน้ำพัดมา
ก่อนจะมาหยุดตรงโค้งน้ำนี้ในที่สุด

"มันตายแน่ๆ ใช่มั้ย" โพลกระซิบ

มิตเซลล์กอดอก "ก็...ฉันจะไม่ไปดูหรอกนะ"

สกัณดาร์กับบ๊อบบี้กระโดดลงจากตลิ่งเตี้ยๆ และลุยน้ำไป กลืนเน่าเปื่อย
แรงเสียงจนสกัณดาร์น้ำตาขึ้น สกาวันเดอร์ร้องเสียงแหลมดังด้วยความกังวลอยู่
เหนือตัวเขา ฟังดูยังเด็กเหมือนตอนที่มันเพิ่งฟักออกมา สกัณดาร์พยายามส่ง
ความมั่นใจไปยังสกาวันเดอร์ผ่านทางพันธนาการของทั้งคู่ ถึงแม้ทุกเส้นประสาท

ในร่างกายเขาจะตื่นตัวเต็มที่ และพร้อมวิ่งเต็มฝีเท้ากลับขึ้นไปบนตลิ่งเมื่อมีสัญญาณความเคลื่อนไหวใดก็ตามจากยูนีคอร์นเถื่อนตัวนั้น บ๊อบบี้เฝ้าปากเป็นเส้นบางด้วยความมุ่งมั่นขณะคุกเข่าลงใกล้กับเขาไปรงแสงของเจ้ายูนีคอร์นสีน้ำตาลแดง

เธอสายศีรษะและสกันดาร์ก้มตัวลงข้างเธอ ตอนนี้องาของเขาเปียกโชกไปด้วยน้ำปนเลือด ดวงตาสีแดงข้างหนึ่งของยูนีคอร์นเถื่อนมองเห็นได้ที่ด้านหนึ่งของหัว ดวงตาที่มองไม่เห็นอะไร สกันดาร์ยื่นมือข้างหนึ่งไปปิดหนังตาเหี่ยวบนนั้นอย่างอ่อนโยน ขนตาหนาซึ่งคล้ายกับขนตายูนีคอร์นของเขาเหลือเกินมีอะไรบางอย่างที่ทำให้สกันดาร์เศร้าเหลือทน เสียงครางยาวอย่างเห็นด้วยดังมาจากสกาวด์เดรลที่อยู่บนตลิ่ง

"ฉันคิดว่าตัวนี้ยังเด็กอยู่" บ๊อบบี้พึมพำ "มันไม่น่ารังเกียจเท่ายูนีคอร์นเถื่อนตัวอื่นๆ บางตัวที่เราเคยเห็นที่แดนรกร้าง"

"สกันดาร์!" เสียงมิดเซลส์ดังก้องแหวกเสียงแม่น้ำซัดแผ่วเบา "เราต้องพานายไปจากที่นี่ ผู้ใช้จิตวิญญานนะหรือ ยูนีคอร์นเถื่อนนะจะ ให้ใครเห็นนายอยู่ใกล้ๆ มันไม่ได้หรอก"

สกันดาร์กะพริบตาขึ้นมองเขากับเรดบนตลิ่ง "ผู้ใช้จิตวิญญานฆ่ายูนีคอร์นเถื่อนไม่ได้"

"ไม่มีอะไรฆ่ายูนีคอร์นเถื่อนได้ พวกมันควรจะเป็นอมตะและไม่มีอะไรเอาชนะมันได้ แล้วเราก็คงเจอสิ่งนี้" มิดเซลส์สอดมือแหวกผมเปลวเพลิงอย่างก่ดกั๊ก

"มาสิ สการ์ ไปกันเถอะ" โพลปีนขึ้นหลังสีเงินของเบลดแล้ว "ฉันนี่ก็ออกแค่นี้ก็คนที่อยากจะโทษนายเรื่องนี้"

ใบหน้าของดอเรียน แมนนิงผุดวบบขึ้นในความคิดของสกันดาร์ เมื่อปลายปีที่แล้ว หัวหน้าคณะสีเงินคัดค้านเต็มที่ไม่ให้ผู้ใช้จิตวิญญานกลับไปทิ้ง

ทันทีที่สกันดาร์นั่งคร่อมสกาวด์เดรลอย่างปลอดภัยแล้ว เขามองร่างยูนีคอร์นเถื่อนตัวนั้นในแม่น้ำเบื้องล่างเป็นครั้งสุดท้าย ความกลัวคืบคลานขึ้นมา

ตามกระดุกสันหลัง ยูนิคอร์นเถื่อนไม่ตาย พวกมันควรจะอยู่ไปตลอดกาล พวกมันควรถูกทำลายไม่ได้ แต่ถ้าพวกมันถูกฆ่าได้ ถ้ามีสักทาง...อำนาจมีดอะไรกัน ที่พรากชีวิตของสิ่งอมตะที่ดำรงอยู่แบบครึ่งเป็นครึ่งตาย ไปตลอดกาล

แม่หรือ สกัณดาร์พยายามต่อต้านคำตอบแสนชัดเจนที่สุดนั้น ความคิดที่ว่าเธอได้ความแข็งแกร่งกลับคืนมามากพอจะฆ่าสิ่งมีชีวิตอมตะนั้นน่าหวาดผวาจริงๆ เขาอยากเชื่อว่าจะไม่ใช่ฝีมือของเธอ แต่ก็ต้องเป็นอำนาจที่ทรงพลังกว่าชั่วร้ายกว่า ที่จะก่อเหตุฆาตกรรมที่เป็นไปไม่ได้นี้

แต่สกัณดาร์นี่ก็ใครก็ตามที่เลวร้ายกว่าผู้ชักทอไม่ออก

บทที่สอง

ปัญหาลำนำแห่งลัวงะ

นายนไม่วัน รังก็ลือกันไปทั่วเรื่องการตายลึกลับของยูนีคอร์นเถื่อน ยามที่เดินลาดตระเวนพบร่างของมันหลังจากที่กลุ่มจตุธาตุของสกันดาร์ออกจากเขตวารีไปเพียงไม่กี่ชั่วโมง บรรดาครูฝึกปรามนักชี้รุ่นเยาว์ไม่ให้ด่วนสรุปว่าใครอาจเป็นตัวการและให้รอผลการสืบสวนจากผู้บัญชาการคาสามา ทว่ามีข่าวลือหนาหูเกี่ยวกับผู้ลักทอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนักชี้ทุกคน ยกเว้นเหล่าตัวอ่อนหน้าใหม่ ล้วนยังอยู่ในช่วงหยุดพักฤดูร้อนจากการฝึก จึงไม่มีอะไรมาเบนความสนใจของพวกเขาไปจากยูนีคอร์นเถื่อนตัวนั้นหรือผู้ลักทอ และสกันดาร์ก็สังเกตได้ถึงเสียงกระซิบกระซาบที่ดังขึ้นรอบตัวเขาเช่นกัน

ทุกคนรู้ว่าสกันดาร์เผชิญหน้ากับผู้ลักทอเมื่อตอนสิ้นปีตัวอ่อน แม้ว่าคนส่วนใหญ่จะไม่รู้รายละเอียดก็ตาม ทว่าตั้งแต่ที่มีเหตุฆาตกรรมยูนีคอร์นเถื่อน สกันดาร์ก็บังเอิญได้ยืนบทสนทนาในบ้านต้นไม้โรงอาหารหรือโรงอาหารว่าตัวเขาอาจจะรู้อะไรสักอย่างหรือไม่ การเป็นพันธมิตรกับธาตุจิตวิญญาณหมายความว่าเขารู้หรือไม่ว่าผู้ลักทอมีแผนการอะไร การเป็นผู้ใช้จิตวิญญาณเพียงคนเดียวในรั้งนั้นยากเสมอ แต่สกันดาร์ไม่ได้คาดการณ์ว่าจะมีการตายของยูนีคอร์นเถื่อน

ที่ไม่มีคำอธิบาย และดูจะไม่สำคัญเลยว่าธาตุจิตวิญญาณสามารถฆ่าได้เฉพาะ
ยูนิคอร์นที่มีพันธุนาการ ไม่ใช่ยูนิคอร์นเถื่อน

"ไม่ต้องไปสนใจพวกนั้นหรอก" โพลพร่ำบอกสกันดาร์หลังจากที่พวกเขา
พบศพยูนิคอร์นนั้นสองสามวัน "อีกเดี๋ยวก็ลืมกันไปเองแหละ"

"ฉันไม่คิดว่าจะเป็นอย่างนั้นนะ" มิตเซลล์พูด

โพลมองเขาด้วยสายตาดูเศร้า

"อะไรล่ะ" มิตเซลล์เสียแว่นตาขึ้นบนตักจุก "เธอต้องยอมรับนะว่ามัน
ดึงดูดความสนใจ! เธอจะฆ่าอสุรกายที่ฆ่าไม่ตายได้ยังไงล่ะ"

"มันไม่ได้ดึงดูดความสนใจหรอกนะ มันเลวร้ายต่างหากล่ะ! และมันผิดกฎ
ของเกาะด้วยที่นั่นซึ่งจะล่ายูนิคอร์นเถื่อน พวกมันเป็นส่วนหนึ่งของเกาะมากพอๆ
กับนักขี่ พวกมันอยู่ที่นี่มานานกว่าด้วยซ้ำ! ถึงพวกมันจะไม่...เอ่อ ไม่ค่อยน่ารัก
เท่าไร"

บ๊อบบี้พ่นลมออกจุก "มีแต่เธอนั่นแหละที่จะบรรยายยูนิคอร์นเถื่อนว่า
'ไม่คือน่ารัก' โพล" เธอหันไปทางสกันดาร์ เอนเก้อ้ไปด้านหลังอย่างหมั่นเหม
"ทำไมแม่ของนายถึงเล่นใหญ่ตลอดเลยเรื่องทำอะไรที่*ไม่มีใคร*เคยทำมาก่อนนะ"
บ๊อบบี้บ่นมี "ขโมยยูนิคอร์นที่ทรงพลังที่สุดจากการแข่งชิงถ้วยเคออสเออ
สร้างกองทัพยูนิคอร์นเถื่อนเออ คราวนี้ก็ฆ่า..."

มิตเซลล์คว้าเก้าอี้ที่บ๊อบบี้นั่งอยู่แล้วผลักมันไปข้างหน้าให้ขากลับไปตั้ง
บนพื้นอย่างปลอดภัย "เราไม่มีหลักฐานสักอย่างว่าผู้ลักทออยู่เบื้องหลังเรื่องนี้
ยังไม่มีก็แล้วกัน"

"จะเป็นใครได้อีกล่ะ" สกันดาร์พูดอย่างอมทุกข์

สหายทั้งสี่นั่งเฝ้าอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นโพลก็เริ่มพูดว่าเธอกังวลขนาดไหน
เกี่ยวกับการเข้าประชุมคณะสี่เงินครั้งแรก เบลต ยูนิคอร์นของเธอ ไม่เพียงแต่ดู
น่าประทับใจด้วยคนที่เปล่งประกายราวเงินเหลว ตัวมันเองก็น่าประทับใจ สี่เงิน
เป็นสิ่งพิเศษบนเกาะ พวกมันหายากที่สุด เป็นยูนิคอร์นที่ทรงพลังโดยธรรมชาติ

ที่สุด และมันมาพร้อมกับความรับผิดชอบอันใหญ่หลวง...และอันตราย ขณะนี้เมื่อโพลผ่านการทดสอบมาได้แล้วและขึ้นสู่ปีลูกอ่อน เบลดก็ยิ่งแข็งแกร่งขึ้นอีกถึงเวลาที่เธอต้องเริ่มเข้าประชุมกับนักชู้สีเงินคนอื่นๆ ในคณะสีเงินแล้ว เพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์ของพวกเขา ที่สำคัญที่สุดคือเพื่อพัฒนาเทคนิคในการควบคุมเวทมนตร์ของยูนีคอร์นของเธอ

"ฉันแค่ไม่อยากทำให้พวกเขาผิดหวังนะ ฉันเป็นนักชู้สีเงินคนแรกในรอบหลายปีเลยนะ! ถ้าเกิดว่าฉันทำอะไรผิดพลาดไปหมดเลยละ ถ้าเกิดว่าฉันเรียนรู้เรื่องการควบคุมเบลดได้ไม่เอาไหน ถ้าเกิดว่าพวกเขาไม่ชอบฉันละ"

"อย่าเหลวไหลนะ โพล" บ็อบบี้เหินบ "ทุกคนชอบเธอ เธอเป็นคนนิสัยดีที่สุดบนเกาะ น่าเหนื่อยใจสินะ"

"จริงหรือ" โพลพูด เสียงเบาหวิว

"จริงสิ" บ็อบบี้ สกันดาร์ และมิตเซลล์พูดพร้อมกัน

"พวกเธอคิดจริงๆ หรือว่ามันจะโอเค ที่ฉันฝึกกับพวกสีเงินนะ"

สกันดาร์รู้ว่าคำถามนี้จะเจงมาที่เขาเป็นหลัก พวกสีเงินกับผู้ใช้จิตวิญญาณมีประวัติการชิงดีชิงเด่นกันมายาวนาน ส่วนใหญ่แล้วเป็นเพราะสีเงินเป็นยูนีคอร์นที่มีพันธุการทรงพลังเกินกว่าผู้ใช้จิตวิญญาณ อย่างสกันดาร์ จะทำได้

เขาพยายามยืมให้โพลมั่นใจ "เธอจะทำได้ยอดเยี่ยมแน่"

"ยังงี้ก็อย่าพูดถึงสกันดาร์มากเกินไปแล้วกัน" มิตเซลล์แนะนำ

ขณะที่โพลยังคงพูดกับพวกเขาต่อไปว่าเธอคาดหวังอะไรจากการเข้าประชุมคณะสีเงินครั้งแรก สกันดาร์อดรู้สึกชอบคุณไม่ได้ที่เธอพาทสันทนาออกจากเรื่องผู้ถักทอ

สิ้นเดือนสิงหาคมแล้ว คืบก่อนพิธีสวมอาสน์ สกันดาร์ บ็อบบี้ และ

มิตเชลล์อยู่ในบ้านต้นไม้ นั่งเครื่องเครียดเป็นส่วนใหญ่ มิตเชลล์นั่งอยู่บนเบาะ
บินแบ็กสีแดงข้างชั้นหนังสือ พลิกหน้าหนังสือเล่มมืมาชื่อ *คู่มืออ่านม้าฉบับสมบูรณ์*
อย่างเกรียวกราดและโพล่งข้อเท็จจริงขึ้นมาลอยๆ เช่น เขาคิดว่าอาจมีการทดสอบ
"รังเป็นผู้จ่ายค่าอ่านม้า...พวกนายรู้ไหมว่าช่างทำอ่านม้าหยุดงานประท้วงเมื่อ
ปี 1982" บ๊อบบีพิมพ์ากลยู่ท่ต่างๆ สำหรับการแข่งที่พวกเขาจะบินต่อหน้า
ช่างทำอ่านม้าในเช้าวันรุ่งขึ้น ระหว่างที่ทำแซนดี้ชักเงินไส้ชีส แยม และมาร์ไมด์
ไปด้วย และสกันดาร์นั่งอยู่ข้างเตาผิงที่ไม่ได้จุดไฟ กังวลเรื่องผู้ชักทอกับพิธ
สวมอานระหว่างอ่านจดหมายฉบับสุดท้ายที่เขาได้รับจากเคนนาซ้อีกรอบ ฉบับที่
ส่งมาก่อนวันคริสต์มาียนพอดี

ไง สการ์

ขอบใจที่ถามเรื่องพีนะ แต่บอกตามตรงว่าไม่มีอะไรให้
เล่าเยอะหรอก พี่สบายดี โรงเรียนก็ดี เพื่อนๆ ก็ดี พ่อก็ดี
เงินก็ดี จากงานของพ่อกับเงินหักของเธอ เธอบอกในจดหมาย
ฉบับล่าสุดว่าเธอหวังว่าพีนะมีความสุข แต่พีคิดว่าพีจริงแล้วเธอ
รู้ความจริง พี่เลิกนึกถึงตอนที่พี่สกาวันเดอร์ไม่ได้ พี่เศร้า
ที่ไม่ได้ถูกลิขิตให้มียูนีคอร์นนะสการ์ พี่คิดว่าพีจะเศร้าไป
ตลอดพี่เศร้าที่เราจะไม่ได้อีกกันแล้ว พี่คิดถึงเธอจังเลย และ
ปีละครั้งก็ไม่ได้ช่วยให้รับมือได้เลย รู้ไหม และพี่เศร้าเพราะว่า
ตอนที่เรายังเด็กกว่านี้ เราไม่เคยมีความลับต่อกันเลย พี่รู้ว่า
ตอนนี้เธอต้องปิดบังบางอย่างไม่ให้พี่รู้ พี่แน่ใจว่าเธอมีเหตุผล
แต่...เอาเถอะ พี่เดาว่าพีแค่ต้องรอที่จะมีความสุขอีกครั้งสักวัน
พีจะไม่เป็นไร แต่มีนานกว่าที่พี่คาดไว้ รังเป็นไบบ้าง สกาวัน-
เดอร์เป็นไบบ้าง

รักเธอนะ

เคนน์ x

สกันดาร์อ่านถ้อยคำตรงไปตรงมาของเคนนาเข้ามาหลายสัปดาห์แล้วและมันก็ยังทำให้เขาปวดมวนในท้องอยู่ เธอเศร้า เศร้าเสียจนไม่สร้างทำเป็นสบายดีอย่างที่เธอเคยทำตอนที่พวกเขาโตมา รวากับว่าเธอหมดพลังจะตีสีหน้ากลัวหาญ และเธอก็ดูออกกว่าเขาปิดบังบางอย่างไม่ให้เธอรู้ เมื่อเคนนามาที่เกาะในเดือนมิถุนายน เธอบอกเขาว่า *จะต้องมีความลับ ต้องมีมากกว่านี้สิ* เขาอยากบอกเธอเหลือเกินเรื่องธาตุจิตวิญญาณ เรื่องที่เขาสงสัยว่าเธอก็อาจเป็นผู้ใช้จิตวิญญาณเหมือนกัน และถูกกันออกจากโรงไฟฟ้าย่างไม่เป็นธรรมเพราะเหตุนี้ อยากบอกเธอว่าแม่ของพวกเขายังมีชีวิตอยู่ แต่...เขาไม่ได้บอก เขากังวลว่าจะมีแต่ทำให้อะไรต่างๆ เลวร้ายลงสำหรับเธอ ตอนนี้เขาสงสัยว่าทำผิดไปหรือเปล่า เขาตอบจดหมายอันชวนใจสลายของเธอไปทันที ถามอีกว่าเธอรู้อะไรอะไร แต่เคนนาไม่ได้ตอบเขามาเกือบสองเดือนแล้ว ปกติแล้วจดหมายใช้เวลาสองสามสัปดาห์จึงจะผ่านสำนักงานประสานงานนักชู้ แต่...ครั้งนี้มันที่สุดที่เคยมีมา

โครม!

โพลหล่นผ่านประตูบ้านต้นไม้เข้ามาได้ด้วย ยิ้มแฉ่งเห็นฟัน เธอกิ่งวางกึ่งทั้งถังใบใหญ่สี่ใบลงบนพื้น

"เซอร์ไพรส์!"

บ๊อบบี้เขม่นมองไปยังถังเหล่านั้น "เซอร์ไพรส์...เธอเอานมพั่นเกลสตอนมาให้เราหรือ"

มิตเชลล์เงยหน้าจากหนังสือขึ้นมามอง "ฟลอเรนซ์ พรุ่งนี้เป็นวันสำคัญมากของพวกเรานะ"

โพลก้าวยาวๆ มาพลิกหนังสือปิด ต่อให้ถูกเธอชก มิตเชลล์ก็คงดูไม่พอใจน้อยกว่านี้

"ฟังนะ" โพลพูด มองรอบๆ ไปยังพวกเขาทุกคน "ช่วงนี้เครียด ไหนจะมียูนีคอร์นตัวนั้นที่ตายแล้วยังมีพิธีสมอานพรุ่งนี้อีก ฉันคิดว่าคืนนี้เราควรทำอะไรสนุกๆ กัน" เธอชี้ไปที่ถัง "ฉันวางแผนมาเป็นชาติแล้ว" เธอพูดเสริม ฟังแล้ว

ยังไม่แน่ใจ

"ความคิดยอดเยี่ยม" สกัณดาร์พูดพลางขยับตัวไปทางเธอ

บ๊อบบิวางแซนดิวิชลง มิตเชลล์เลื่อนหนังสือกลับคืนบนชั้นแล้วทั้งสี่คนก็จ้องมองในถัง ข้างในนั้นมีของเหลวเหนียวหนืด ตั้งแต่ละใบมีสี่ตามธาตุต่างชนิดกัน ทั้งแดง เหลือง เขียว น้ำเงิน

"นั่นสีหรือ" บ๊อบบิถาม

โพลพักหน้าอย่างกระตือรือร้น "นี่ไม่ได้เป็นแค่สีนะ แม่ทำให้ฉัน และเนื่องจากแม่เป็นผู้เชี่ยวชาญนิโคร์นก็เลยใส่สมุนไพรธาตุลงไปให้มันมีคุณสมบัติเวทมนตร์ด้วย และฉันถามครูฝึกแล้ว พวกเขาบอกว่ามันไม่ผิดกฎ ฉันก็เลยคิดว่าบางทีเราอาจจะทาสีข้างในบ้านต้นไม้เป็นใจ" โพลพูดรวดเร็วจนสกัณดาร์ต้องใช้เวลาหนึ่งนาทีกว่าจะเข้าใจที่เธอพูด

บ๊อบบิไวกว่า "ทาสีแบบไหนก็ได้ที่เราอยากทาหรือ"

"ใช่!" โพลพูดแบบไม่หยาใจหยาคอ "ฉันว่าเราเลือกผนังคนละด้านแล้วใช้สีตามธาตุของเราเองกันเถอะ"

"ฉันชอบนะ" บ๊อบบิพูด น้ำเสียงประหลาดใจ

โพลส่งสีเหลืองสำหรับธาตุวายุให้เธอ ตอนนีเมื่อสกัณดาร์มองใกล้ขึ้นสีนั้นก็ดูจะมีกระแสไฟฟ้าเป็นประกาย

"น่าสนใจมาก" มิตเชลล์หยิบถังสีแดงขึ้น สีนั้นเป็นฟองปุดๆ รวากับลาวาเหลวและมีควันกรุ่นเล็กน้อย

บ๊อบบิยัดผนังฝั่งตรงข้ามประตู มิตเชลล์เลือกด้านข้างหลังเตาผิง

"สการ์" โพลพูดพลางส่งถังสีน้ำเงินให้เขา "ฉันเสียใจจริงๆ ที่ทาสีธาตุจิตวิญญาณให้เธอไม่ได้เลย แม่ไม่แน่ใจว่าจะทำมันยังไง และฉันก็คิดว่าน่าจะไม่ได้รับอนุญาตก็เลย..."

"ไม่ต้องกังวลนะ" สกัณดาร์พยายามทำเสียงให้ดูร่าเริง "ถึงยังไงผนังสีขาวก็คงจะน่าเบื่อแน่แหละ"

โพลดูโล่งอก "เธออยากทาผั่งข้างหลังชั้นหนังสือไหม"

สกันดาร์ยิ้ม "แน่นอน"

ถึงจะชอบวาดรูป แต่สกันดาร์ก็ไม่เคยทาสีผั่งมาก่อน พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ตกแต่งห้องเช่าที่ชั้นเซตไฮดส์ เขาจุ่มแปรงลงในของเหลวข้นหนืดสีน้ำเงินอย่างประหลาด มันกระเซ็นเหมือนน้ำและมึกลื่นเค็มเล็กน้อยด้วย และนั่นทำให้สกันดาร์คิดอะไรได้ เขาเริ่มวาดท้องทะเลเป็นระลอกคลื่น สีนั้นเป็นประกายสีน้ำเงินเหมือนแสงอาทิตย์ต้องท้องน้ำ และบางฝูแปรงถึงขนาดโดดเด่นออกมาเป็นเกล็ดปลาสีแซฟไฟร์ระยิบระยับ เมื่อสกันดาร์โน้มตัวเข้าไปก็ได้ยินเสียงคลื่นซัดสาดกระทบฝั่งไกลๆ รวากับว่าเขาถือเปลือกหอยแนบหูอยู่

สกันดาร์ก้าวถอยออกมามียืนชื่นชมผลงานที่เสร็จแล้ว และสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อตระหนักว่าเขาวาดทิวทัศน์จากหาดมาร์เกต เขากับเคนนาอยู่ที่เว้าหาดทรายนี้เป็นชั่วโมงๆ อธิษฐานให้มีอนาคตที่ต่างออกไป อธิษฐานขอยูนีคอร์น เขาคิดถึงเธอมาก แต่เมื่อมองดูทิวทัศน์ทะเลที่วาดขึ้นนี้ เขาก็แทบจะสร้างทำเป็นว่าเธออยู่ข้างๆ เขาได้

คนอื่นๆ ทาสีเสร็จแล้วเช่นกัน ผั่งสีเหลืองของบ๊อบบี้เป็นเกลียวธาตุหมุนดังซำๆ เป็นประกาย สายฟ้าฟาดเส้นคมกริบ และลมทอร์นาโดรุนแรง ทุกทีมีความเคลื่อนไหว และเมื่อสกันดาร์ยืนอยู่ข้างผั่งนี้ก็แทบรู้สึกได้ถึงลมแรงพัดผ่านเส้นผมของเขา ผั่งของมิตเซลล์วาดระว่างกว่ามาก เขาถมผั่งด้วยเปลวไฟที่วาดอย่างประณีตซับซ้อน สีแดงแตกปะทุและคว้นโขมง เลียนแบบเปลวไฟลูกโหมของจริงในเตาฟืนเบื้องล่าง และผั่งของโพลผั่งด้านหน้าของบ้านต้นไม้เป็นป่าที่มีพืชพรรณสีเขียวพันเกี่ยวกัน ต้นไม้และดอกไม้ขึ้นซ้อนกันเป็นชั้นๆ และสีธาตูก็กลิ่นเหมือนผืนดินสดๆ พื้นผิวขรุขระและมีเส้นคล้ายใบไม้

กลุ่มจตุธาตุลากเบาะป็นแบ็กมาตรงกลางบ้านต้นไม้ นั่งลงชื่นชมผลงานของตัวเอง "เป็นความคิดที่ดีมากๆ เลย" สกันดาร์ถอนใจ มีรอยยิ้มราบนใบหน้า "ช่วย" มิตเซลล์หาว "มันหันเหความสนใจฉันไปหมดเลยจาก..."

"งั้น อานม้า" บ๊อบบีหันไปหาโพล "ตอนนี้เธอต้องรู้ว่าร้านอานม้าเชโคนีไปด้วยหรือเปล่า พิธีมีพรุ่งนี้แล้วนะ!"

"ฉันไม่รู้จะไรทั้งนั้น" โพลพูดหน้าบูดบึ้ง "ฉันรู้แค่ถ้าพ่อไปร่วมพิธี เขาจะไม่เลือกฉัน มันจะไม่ยุติธรรมแน่นอน และพวกเราควรผ่อนคลายนะ จำได้ไหม"

"รอเบอร์ต้า" มิตเชลล์พูด "ต่อให้ร้านอานม้าเชโคนีไปจริงก็ไม่มียะไรรับประกันว่าพ่อของโพลจะเลือกเธอหรอกนะ"

บ๊อบบี้จะถูกสบประมาทซึ่งหน้า "เขาจะเลือกฉันสิ! ฉันชนะการทดสอบนะ!"

ปากสกันดาร์กระตุกเมื่อเขาสบตามิตเชลล์ "ถ่อมตัวจ้ะเลยนะ ว่าไหม"

"ถ้าจะมีอานม้าเชโคนี มันก็ต้องมีชื่อฉันบนนั้นสิ ฉันเป็นผู้ใช้รายและเป็นชาวแผ่นดินใหญ่ เหมือนนี่นา และฉันจะชนะการแข่งขันที่พิธีเพราะว่าฉันเก่งที่สุด" บ๊อบบี้ลูบขนนกสีเทารอบข้อมือให้ตรง "มันมีเหตุผลสมบูรณ์แบบ"

"ความทะนงตัวของเธอนี่ขนาดน่าฟังเลย" มิตเชลล์ทิ้งอย่างแท้จริง

"ขอบใจ!" บ๊อบบี้ลุกขึ้นแล้วเดินไปยังผนังสีน้ำเงินของสกันดาร์ เขาตามเธอไป รู้สึกอยากปกป้องมันอย่างแปลกๆ พิกล "เธอจะ..."

บ๊อบบี้หยิบซอลส์กีขาวอันหนึ่งออกจากกระเป๋าเสื้อ เธอหักมันแล้วส่งครึ่งหนึ่งให้สกันดาร์ เธอกวาดสายตาดูยอดคลื่น หยุดแล้ววาดอะไรบางอย่างตรงที่ฟองสีขาวควรจะอยู่ สกันดาร์หงุดหงิด จนกระทั่งเขาตระหนักว่าเธอทำอะไรอยู่

บ๊อบบี้วาดวงกลมสีขาวสี่วงคล้องกัน สัญลักษณ์ของธาตุจิตวิญญาณ

"ก็...นายไม่ได้เป็นผู้ใช้วารีจริงๆ ใช่ไหมล่ะ" เธอขยิบตาให้เขา

หัวใจสกันดาร์พองโตขณะที่เขาใช้ซอลส์กีของตัวเองวาดสัญลักษณ์อีกอันหนึ่งตรงที่ควรจะมีฟองคลื่นอยู่ มิตเชลล์กับโพลเดินมา และบ๊อบบี้ก็ส่งซอลส์กีให้พวกเขา ในไม่ช้าคลื่นต่างๆ ก็ดูเป็นฟองฝอยด้วยสัญลักษณ์ธาตุจิตวิญญาณสีขาว

เมื่อพวกเขาวาดเสร็จ สกันดาร์สุดหายใจลึก "ขอบใจนะ ที่...พวกนายก็รู้เป็นกลุ่มจตุธาตุกับฉันและ..."

"เออะละ น้ำเน่าพอล้วนนะ" บ๊อบบี้ประกาศพลางหยิบแปรงทาสีของเธอ
"เธอจะทำอะไรหรือ" มิตเชลล์ถาม "เราทาผนังเสร็จแล้วนะ ไม่ใช่..."
เธอสะบัดสีเหลืองใส่หน้าเขาอย่างจัง "นี่สำหรับที่เรียกฉันว่า 'รอบเบอร์ตา'
เมื่อกี้!"

"เออะละ พอกันที!" มิตเชลล์คว้าแปรงของเขาแล้วสะบัดสีอีกใส่เธอ
"หยุดนะ! หยุด!" โพลพูดกึ่งหัวเราะ สกันดาร์ยิ้มกว้างและคว้างของเขา
สะบัดสีน้ำเงินใส่โพล

"เฮ้!" เธอตอบได้ด้วยสีเขียว และในไม่ช้าทุกคนก็พยายามหลบหนี
ที่กระเด็นมา ไล่กันไปรอบๆ ลำต้นไม้กลางบ้าน

ภายในสิบนาทีที่ทั้งสี่คนกับลำต้นไม้ก็เต็มไปด้วยหย่อมสีธาตุสาดกระเซ็น
ผสมผสานกัน สกันดาร์รู้สึกได้ถึงสียาๆ ชูซ่า กลิ่นสดใหม่ของปฐวี ได้ยินเสียงอค์คี่
แตกปะทุ ลิ้มรสเค็มของวารี พวกเขาทรุดตัวล้มลงบนเบาะบินแบ็กพลางหัวเราะ
คึกคัก ชื่นชมผิวเปรอะสีเป็นต่างดวงและจ้องมองขึ้นไปยังลำต้นไม้

ในที่สุดโพลก็ถามว่า "พวกเธอว่าเราควรล้างมันออกไหม"

สกันดาร์ลุกขึ้นยืนและรีบใช้ชอล์กสีขาวยืดจืดทามกลางสีอื่น ๆ บนลำต้น
"ม่ายละ" เขาพูดยิ้มแย้ม "ฉันว่าเราควรปล่อยมันไว้แบบนี้"

เช้าวันพิธีสวมฮาน ป่าในวังอาบไปด้วยแสงสว่างสดใสยามเช้า กลิ่นสน
แรงและสดชื่น สะพานแขวนแออัดแกว่งไกวเบาๆ บรรดาบ้านต้นไม้ของนักชู้
ชูกตัวอย่างสงบสุขอยู่ในซุ้มใบไม้ดก ลำแสงอาทิตย์ต้องหมุ่ไม่ห่มเกราะและทั่ว
ทั้งโรงเรียนฝึกเป็นประกายระยิบระยับงดงามเสียจนสกันดาร์ควรจะอารมณ์เบิกบาน
ทว่าเขากลับกินอาหารเช้าเสร็จเร็วขึ้นเพื่อไปที่คอกของสกาวันเดอร์ลเพราะไม่อาจ
ทนเสียงบทสนทนาอื้ออึงในโรงอาหารได้

ปกติแล้วเขาจะกินอย่างเพลิดเพลินตามโต๊ะที่เกาะบนชานซึ่งซุกตัวอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีของโปรดปริมาณไม่อันให้กิน นั่นก็คือมายองเนส แต่วันนี้บทสนทนาเกี่ยวกับผู้รักทอรวนเขากว่าทุกที เหตุฆาตกรรมยูนิคอร์นเถื่อนตัวนั้นเป็นฝีมือเธอหรือเปล่า เธอลงมืออย่างไร เธอทำไปทำไม เธอจะทำอะไรต่อไป

เธอจะทำอะไรต่อไป คำถามนี้หลอกหลอนสกันดาร์มากกว่าอะไรอย่างอื่น แต่วันนี้เขาคิดเรื่องนั้นไม่ได้ เขาต้องจดจ่อกับการแข่งต่อหน้าช่างทำอานม้าแทนที่จะกังวลเรื่องที่แม่ของเขาฆ่ายูนิคอร์นเถื่อน การแข่งนี้เป็นโอกาสสุดท้ายที่นักขี่กับยูนิคอร์นของตนจะได้ทำให้ช่างทำอานม้าประทับใจก่อนที่จะตัดสินใจเด็ดขาด

สกันดาร์ร้องเสียงหลง สกาวน์เดรลเพิ่งใช้ชาตวายุซัดเขาเพราะเขาหยุดแข่งชนมันกลางคัน "จำเป็นด้วยหรือ" สกันดาร์เลิกคิ้วใส่เจ้ายูนิคอร์น แขนยังเจ็บแปลบอยู่

สกาวน์เดรลยิงฟันใส่สกันดาร์ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นรอยยิ้มบึ้งๆ คนส่วนใหญ่คงจะวิ่งหนีไปไกลเป็นไมล์แล้วเมื่อเห็นฟันของยูนิคอร์นกระหายเลือด แต่สกันดาร์ดูความแตกต่างออกกระหว่างสีหน้าฉันทนายกับสีหน้าฉันทเลี้ยงนายเพื่อให้ทายอารมณ์ดีขึ้นของสกาวน์เดรล

ความร่าเริงสั้นไหวไปตามพันธนาการระหว่างหัวใจสองดวงของทั้งคู่ราวเสียงหัวเราะ พันธนาการระหว่งนักขี่กับยูนิคอร์นคือสิ่งที่แยกสกาวน์เดรลออกจากยูนิคอร์นเถื่อนตัวนั้นที่เกยตันตรงแม่น้ำ และพันธนาการเชื่อมโยงอารมณ์ความรู้สึกของทั้งคู่ด้วยเช่นกัน เมื่อสายสัมพันธ์แข็งแกร่งขึ้น ความรู้สึกของทั้งคู่ก็สามารถเคลื่อนผ่านพันธนาการ สกาวน์เดรลรู้เสมอเวลาที่สกันดาร์เศร้า และมันพยายามอย่างถึงที่สุดเพื่อให้เขารู้สึกดีขึ้น

"นายอยากได้อานม้า หรือว่าอยากซ่อนอยู่ที่นี้ทั้งวันกันล่ะ" บ๊อบบี้กับฟัลคอนส์แทรกยื่นหัวพันประตูดอกของสกาวน์เดรลเข้ามา

"ซ่อนอยู่ในนี้ทั้งวัน" สกันดาร์พิมพ์พาลางเขียนขายแขนเสื้อแจ็กเก็ตสีเหลือง ซึ่งตอนนี้มีปีกคู่หนึ่งเย็บติดอยู่เพื่อแสดงว่าเขาเป็นลูกอ่อน เขาประหม่าและตื่นเต้นไปหมด นี่เป็นการแข่งครั้งแรกที่เขาจะได้ใช้ธาตุของเขาเองอย่างเปิดเผย

"มาสิ เจ้าหนูจิตวิญญาณ" บ๊อบบี้กระด้น

ขณะที่พวกเขาพุ่งตรงไปยังที่ราบของพวกลูกอ่อนเคียงข้างกัน สกันดาร์สังเกตเห็นว่าแผงคอสีเทาของฟัลคอนถูกเป็นช่อกลมๆ เล็กจิ๋วเรียงเป็นแถว พอจะมองเห็นตามแนวเกาะคอของมัน

"บ๊อบบี้ อะไร..."

"อย่าพูดถึงเขียนนะ ฉันตื่นมาทำตั้งแต่หกโมงนะ" บ๊อบบี้น่าจะเป็นคนสุดท้ายที่ใครคาดคิดว่าจะตื่นแต่เช้ามีดมาทำให้ยูนีคอร์นกระหายเลือดของเธอดูสวย แต่ฟัลคอนใส่ใจเรื่องรูปร่างหน้าตาмаก มากเสียจนมันต่อสู้อย่างดูร้ายกว่าเมื่อมันรู้สึกสวย อย่างที่บ๊อบบี้ชอบพูด การเอาอกเอาใจทำให้ชนะรางวัล

เจมีช่างดีเหลือผู้ทำเกราะให้สกันดาร์รีบบมาหาสกันดาร์ทันทีที่เขาไปถึงที่ราบ เขาพูดไม่หยุดตลอดเวลาที่พวกเขาตามบ๊อบบี้เข้าไปในการตะลุมบอนของเหล่ายูนีคอร์น นักขี่ และผู้ชม

"เอาละ ที่นายต้องจำไว้ก็คือเหตุผลที่พวกนายทุกคนมาแข่งกันวันนี้ก็เพื่อช่างทำอานม้าที่ยังไม่ได้ตัดสินใจ"

สกันดาร์ขมวดคิ้วใสเจมีผ่านช่องลูกตาห่มวเกราะ "ยังไม่ได้ตัดสินใจหรือ"

"ใช่แล้ว ใช่" เจมีพูดอย่างหมดความอดทน "ช่างทำอานม้าบางคนจะตัดสินใจแล้วที่การทดสอบว่าต้องการนักขี่คนไหน แต่คนอื่นๆ จะมีรายชื่อสามคนบางที่ก็มากกว่านั้น พวกเขาจะทำอานเตรียมไว้หลายอาน นักขี่บางคนจะมีอานมากกว่าหนึ่งมาเสนอและพวกเขาต้องเลือกว่าชอบอันไหน แข่งกันเอาเรื่องเลยละ"

"ฉันไม่แน่ใจว่าจะเจอปัญหานั้น" สกันดาร์พิมพ์พาลางขณะที่พวกเขาเข้าไปในบริเวณฝึกขี่ขึ้น บรรดาช่างทำอานม้าพูดคุยและร้องเรียกกันขณะชนกล่อลงและตั้งโครงกระโجمแหลม ก่อนจะคลุมด้วยผ้าใบกันน้ำหลากสีสันทึบที่โบกสะบัด

ท่ามกลางสายลม สีกระโจมที่มีตั้งแต่สีชมพูราสป์เบอร์รี่ไปจนถึงสีครามเข้ม เข้าคู่กับสายสะพายแต่ละผืนที่คาดหน้าอกของช่างทำอานม้า ประดับชื่อของพวกเขา สีลันสดีใส่ทั้งเฮนนิงโดฟ มาร์ตินา รีฟ นิมโร เทติง บาเตรซา โกเมซ โฮลเดอร์... ช่างทำอานม้าหลายคนหยุดและจ้องมองขณะที่สก็วาร์เดรลผ่านไป กระซิบกระซาบกันหลังมือที่ป้องปากอยู่

เจมีไม่แยแสและให้คำแนะนำแก่สก็นดาร์ต่อไป "เห็นชัดๆ ว่าอานม้าเซโคนี้ดีที่สุด แต่เรื่องผู้ใช้จิตวิญญาณทั้งหมดนี้ทำให้ฉันคิดว่าพวกเขาอาจไม่เสนอตัว ฉันชื่นชอบอานม้าของมาร์ตินามาตลอด อ้อ รีฟก็อาจจะดี หรือไม่ก็บาเตรซา..."

"เจมี ฉัน..."

"แต่ว่ามีเรื่องอื้อฉาวใหญ่โตว่าหนังของพวกเขาติดไฟได้ ฉันบางทีก็อาจควรเสี่ยงถ้านายเป็นผู้ใช้อัคคี แต่นายไม่ใช่เพราะงั้น..."

"เจมี!" สก็นดาร์กึ่งตะโกน

ช่างดีเหลือที่จะงักแล้วเงยหน้าขึ้นมองเขาบนหลังสก็วาร์เดรล

"จะเกิดอะไรขึ้นล่ะถ้าไม่มีช่างทำอานม้าคนไหนเลือกฉัน"

"อะไรแบบนั้นจะไม่เกิดขึ้นหรอก ฉันคิดว่ามันไม่เคยเกิดขึ้น"

"แต่ถ้ามันเกิด..."

"ฉันว่าคงไม่มีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ หรือ" เจมีครุ่นคิด "คงจะทำให้อะไรๆ ยากขึ้นสำหรับนาย ฉันว่านะ นายจะเป็นที่สังเกต ถึงนายจะเป็นอยู่แล้วก็เถอะ ทั้งลักษณะกลายพันธุ์*โครกกระดุก*นั้นกับ*ยูนิคอร์น*ที่มีรอย*แด้มจิตวิญญาณ*บนหัว"

"ขอปิ่นนะ" สก็นดาร์พูดประซด

"แต่สก็นดาร์ ปีนี้นายจะได้เรียนการประลองด้วยอาวุธ ซึ่งโดยพื้นฐานแล้วก็หมายความว่านายจะพยายามกระแทกให้นักขี่ตกจากยูนิคอร์นด้วยอาวุธธาดู อานม้าจะช่วยให้นายอยู่บนหลังม้าได้มาก ถ้าไม่มีอานม้า ฉันก็ไม่แน่ใจว่านายจะผ่านการแข่งขันตอนปลายปีได้หรือเปล่า"

"การแข่งขันอะ..." สก็นดาร์พยายามถาม แต่เจมีพูดต่อ

"และต่อให้นายผ่านไปได้ ช่างทำอานม้าคือพันธมิตรของนักขี่ในโลกข้างนอก
รัง พวกเขามีเส้นสายกับผู้เชี่ยวชาญ ผู้ขายอาหารยูนิคอร์น ผู้สนับสนุน ช่างทำ
อานม้าที่เก่งที่สุดบางรายถึงกับเป็นกรรมการที่ดูแลการคัดตัวด้วยเคออสด้วย"

"นั่นหลักๆ ที่นายพูดก็คือฉันจำเป็นต้องให้มีช่างทำอานม้าเลือกเรา"

เจมีมีสีหน้าจริงจัง "ฉันรู้ว่านายกังวลเรื่องกิตติศัพท์ของนาย สกัณดาร์ แต่
ช่างทำอานม้านะช่างแข่งขัน พวกเขาใส่ใจเรื่องนักขี่ของเขาเก่งที่สุด มากกว่าใส่ใจ
ว่านายช่วยพ่อสุรกายอมตะหรือเปล่า"

"บอกฉันทีว่าใครๆ ไม่ได้พูดแบบนั้น!"

เจมีขมื่อขึ้นให้เขาเสียบ สกาวด์เดรลตมมีอนั้น ควันลอยกรุ่นรอบๆ รุกมูก
ของมัน "เรื่องนั้นไม่สำคัญเลยถ้าวันนี้นายเก่งที่สุด เข้าใจไหม นายบินเร็ว และ
ตอนนี้นายสามารถใช้ธาตุจิตวิญญานได้แล้ว นายก็อาจมีโอกาสนะการแข่งขันแล้ว..."
เจมีเลิกคิ้ว

"แล้วช่างทำอานม้าก็อาจต้องการฉันอยู่ดี ต่อให้ฉันเป็นผู้ใช้จิตวิญญาน"

"ถูกต้อง...เฮ้! ระวังหน่อยสิ!" คนราวสามสิบคนพุ่งผ่านเจมีไปยังยกพื้นไม้
ทางซ้ายมือของไม้กั้นจุดออกตัว พวกเขาต่างจากนักขี่ที่สวมแจ็กเก็ตสีเหลือง
ฤดูวายุ คนกลุ่มนี้ล้วนแต่งกายสีสดต่างๆ กัน สกาวด์เดรลพ่นประกายไฟออกจาก
จมูก เฝ้ามองพวกเขาเรียงตัวกันเป็นครึ่งวงกลมบนยกพื้นราวกับกำลังจะแสดง
ยกพื้นนี้ตั้งอยู่เหนือถาวรลีสี่เขียวกลุ่มหนึ่งที่พื้นเดียวกันเกิดเป็นซุ้มประตูดอกไม้
ผู้ชายกับผู้หญิงโบกมือมาทางเจมี เขานึกหน้า

"พวกนั้นใครหรือ" สกัณดาร์ถาม

"พ่อแม่ฉันเอง" เจมีพูดอย่างอึดอัด เจมีกับพ่อแม่ของเขาไม่ลงรอยกัน
เท่าไรนักตั้งแต่ที่เขาตัดสินใจจะเป็นช่างตีเหล็กแทนที่จะเป็นกวีอย่างคนอื่น ๆ ใน
ครอบครัว พวกเขายังคงหวานล้อมเจมีให้เป็นนักร้องทุกครั้งที่มีโอกาส

"พวกเราจะเริ่มแล้วหรือ" มิตเชลล์ถามมาจากบนหลังเรด โพลกับเบลตและ
บ๊อบบี้กับพัลคอนอยู่คนละข้างของทั้งคู่

"ใช่" เจมีพื้มพำ

"จริงหรือเปล่าที่พวกเขาแต่งเพลงใหม่สำหรับพิธีสวมอานทุกปี" โพลถามอย่างกระตือรือร้น

"ใช่" เจมีพูดอีกครั้ง ฟังเหมือนว่าอยากให้ผืนดินกลืนเขาลงไป

บ็อบบี้ไม่สนใจพวกกวีแต่อย่างใด สายตาเธอจ้องจ้องหมู่กระโจมของช่างทำอานม้า

"ฉันว่าพ่อคงไม่มา" โพลพูดไปทางบ็อบบี้ แทบไม่ได้ยินเสียงของเธอ ท่ามกลางความตื่นเต้นของผู้คนและยูนิคอร์น ขณะที่ลูกอ่อน ช่างทำอานม้า ครูฝึก และผู้ชมล้วนมารวมตัวกันที่หน้าเวที "ฉันมองไม่เห็นกระโจมสีส้มตรงไหนเลย"

"บางทีเขาอาจแค่มาสายก็ได้" บ็อบบี้พูดจุนเจียว

"ถ้าร้านอานม้าเซโคนีไม่อยู่ที่นี้ ฉันช่างทำอานม้าที่เก่งที่สุดก็น่าจะเป็น..."

มิตเซลล์ถูกขัดจังหวะด้วยบทเพลงที่ตั้งโพล่งมาจากเหล่ากวี กำแพงเสียงท่วมท้นฝูงชนที่มารวมตัวกันอยู่ และแม้แต่พวกยูนิคอร์นก็เงยไปด้วย ฟังเสียงท่วงทำนองประสานกัน ตัวโน้ตโอบ ดัด และสูงขึ้นอีกครั้ง ถักทอเข้าออกระหว่างกันและกันอย่างซับซ้อน ดนตรีนี้ไพเราะงดงามที่สุดที่สก็งดาร์เคยได้ยินมา ตัวโน้ตขึ้นสูงและลงต่ำถ่ายทอดความรู้สึกของเขาได้อย่างสมบูรณ์แบบไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เวลาที่เขากับสก็งดาร์เคยไปด้วยกัน ความตื่นเต้นเบิกบาน และความสนุกสนานๆ เหล่ากวีโยกตัว ไล่ตามการประสานเสียง ใบหน้าติดตริ้วความมหัศจรรย์แบบเดียวกับที่สะท้อนอยู่บนทุกใบหน้าในฝูงชน ตัวโน้ตเริ่มไต่สูงขึ้นเรื่อยๆ ไปจนสูงที่สุดเมื่อ...

ดนตรีหยุดชะงักไป

เกิดอะไรบางอย่างขึ้นบนเวที ตัวโน้ตหยุดกะทันหันและหายไปราวลูกโป่งแตก มีกวีเพียงไม่กี่คนที่ยังคงขยับขาอยู่ คนอื่นๆ หันไปเพราะถูกหันเหความสนใจโดยชายชราคนหนึ่งที่กำลังถูกพวงมาดำนหน้าเวที สก็งดาร์เบิกตาโตขณะที่ไอน้ำพุ่งออกมาจากหูของชายผู้นั้น ลวดลายเปลวไฟส่งเสียงปะทุซ่าๆ อยู่เหนือศีรษะ